

Úrnapja 2014. június 22.

Bevezető

Ma, Úrnapja, vagyis Jézus szent Testének és Vérének ünnepe van. A közöttünk maradt, s lelkünket tápláló Jézust ünnepeljük. Aki ételül és italul kínálja magát nekünk. Ez a táplálék segít, hogy végigjárva életünk útját, Isten Országába jussunk.

Az Úr testéhez csak megtisztult lélekkel közelíthetünk. Ezért tartsunk bűnbánatot a Szentmise kezdetén.

Kirié litánia

Urunk Jézus! Te mondtad, „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek.” Tégy készséggé bennünket Tested és véred vételére, hogy életünk legyen. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Te mondtad, hogy velünk maradsz az Eucharishtiában a világ végéig. Kérünk, maradj velünk életünk minden napján! Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Te azt mondtad, hogy Te vagy az Élet kenyere. Kérünk Te légy majd életalkonyunkon, a Szentútravalónk is! Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az Egyház története számos bizonyítékot szolgáltat az Úr Jézus azon tanításának igaz voltához, mely szerint: Isten gondolatai nem a mi gondolataink, Isten útjai nem a mi útjaink. Az érzékekhez kötődő és a gőg által megfertőzött értelem gyakran szembeáll Isten gondolatával és akaratával. Mindezt előre látta Jézus, aki Pétert és a többi apostolt is

megfeddte földízü gondolkodásuk miatt.

Nem véletlen tehát, hogy az emberi okoskodás kezdettől fogva botránynosnak, oktalanságnak minősítette Jézus tanítását és élete eseményeit. Sokan úgy gondolják, ha nem is mondják ki, hogy Istennek reánk kellett volna bíznia Jézus életének megrendezését. Kifogásolják istállós születését, szégyenletes kereszthalált és az utolsó vacsorán elhangzott ígéretét, hogy a kenyér és a bor köntösébe alázódva velünk marad a világ végezetéig.

Már első tanítványai is megbotránkoztak, amikor önmagát az Élet Kenyerének nevezte. És ha emiatt többen elpártoltak Tőle, miért ne ismétlődne meg mindez a későbbiek folyamán?

A keresztény üzenet történetét vizsgálva látjuk, hogy hívatlan útitársként gyakran melléje szegődik szegődött az a törekvés, hogy lemérsékeljék Jézus szavait és megkérdőjelezzék rendelkezéseit. Ez lett a sorsa Jézus legnagyobb ajándékának, a szentmisén megjelenő eucharisztikus áldozatnak és lelki lakomának.

Fájdalmas jelenség, hogy a lelki egység kenyeréül szánt jézusi ajándék a krisztushívők körében is nézeteltérésekhez és szakadásokhoz vezetett. Sokan – jóllehet előszere-ttel hivatkoznak a Szentírás hitet meghatározó szerepére – elképzeléseik szűkös keretébe kényszerítik Jézus rendelkezését.

Szinte érthetetlen, hogy akik hisznek Jézus istenségében, halálból történt feltámadásában, csatlakoznak az egykor elpártoló tanítványokhoz és felvetik a kétkedő kérdést: Ho-

gyan adhatja magát eledelül? Az ember gögös istenkedésével szinte nem akarja megengedni, hogy Jézus isteni módon cselekedjék.

Képzeljük magunkat az utolsó vacsora termében végrendelkező, apostolaitól búcsúzó isteni Megváltónk helyébe. Szenvedésének elő-estéjén adni akart valamit, nemcsak apostolainak, hanem valamennyi Benne hívőnek. Valamit, ami velünk marad, és biztosítja a rá emlékezést. Mivel a legtöbbet akarja adni, önmagánál kevesebbet nem adhat, ezért önmagát adja.

S mily csodálatos isteni ötlettel ezt meg is valósítja! Kenyérbe és borba rejti istenségét és emberségét. Mindezt halála előtt, mintegy végrendeletként hagyja ránk. Ezért írja Pál apostol: „Valahányszor ezt a kenyeret eszitek, az Úr halálát hirdetik...” De hát miért akar minket az Úr éppen halálára emlékeztetni? Mert számunkra Jézus halálára emlékezni annyi, mint szeretetére emlékezni.

Prohászka püspök szavait idézem: Ha gyarló szívünk csak részben is megértené, és viszonzni tudná Jézusunk szeretetét, akkor elkopna templomok lépcsője és a virrasztó szívek örökmécsese izzana a szentségi Jézus lakosztálya előtt. Akkor nem lenne egy szentmise sem, amelyen a hívek ne járulnának az Úr asztalához. Pedig a keresztény élet lényege az, hogy méltó választ adjunk Jézus szeretetére. Meghalljuk a nekünk szóló jézusi szavakat: Vegyétek és egyétek.”

Napjainkban egyre többet értekezünk a korszerű táplálkozásról és az élelmiszerekben fellelhető kár-

tékony vegyi anyagokról. Tagadhatatlan, hogy testi életünket nagymértékben befolyásolják étkezési szokásaink.

Ez a szabály azonban érvényes szellemi, lelki életünkre is. Nem mellékes, hogy milyen szellemi, erkölcsi táplálékot fogyasztunk. A modern hírközlő eszközök által óriási kínálattal vagyunk körülvéve. Ám azt is látjuk, hogy a „kiváló áruk” mellett mennyi fertőzött táplálékot, moslékot öntenek elénk. Ne csodálkozzunk tehát a jelenkor erkölcsi nyomorúságán.

Az evangéliumi tékozló fiú fölismerte és megbánta tévedését, hátat fordított a moslékos vedreknek.

Vajon mi menthetné meg elkecseszténytelenedő, elembertelenedő, s agonizáló világunk életét? Semmi más, mint a hazatérés Istenhez, és ahhoz az egészséges táplálékhoz, amelyet Jézus kínál nekünk az atyai házban.

És ez a táplálék az Eucharisztia. Az Úr testét és vérének magukhoz venni vonakodók miatt, nem tudom elhallgatni és nem kimondani az Úr Jézus eme szavait: „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az Ő vérének, nem lesz élet bennetek.”

Ha nem keresztény társadalmunk, nem azért nem-e, mert nem azok az emberek? És ha nem keresztények az emberek, nem azért nem-e, mert nincs meg bennünk az az élet, amelyet Krisztus teste és vére táplál?

Vegyük hát, hogy életünk legyen, s minél bőségesebben!

És Krisztus teste és vére forrasszon egyé békességben minden népet, s nemzetet! Ámen.

F. F.